

Een nieuwe vriend

‘Hèhè.’ Daan stapte uit de auto en rekte zich uit. Hij voelde de warme stralen van de zon op zijn wangen.

‘Zou je hier ook kunnen voetballen?’

Mama legde haar hand op Daans hoofd.

‘Tjonge, we zijn net aangekomen en jij begint alweer meteen over voetbal.’

Ze schudde glimlachend haar hoofd.

‘Pff, wat is het heet.’ Papa veegde het zweet van zijn voorhoofd. ‘Nou, ons eerst maar eens melden bij de receptie.’

Daan en zijn ouders waren de dag ervoor vanuit Almen vertrokken. De hele dag hadden ze gereden en ’s avonds in een hotel overnacht. Vanochtend vroeg waren ze verder gereden en nu stonden ze op de camping.

In het gebouwtje waar de receptie was, stonden nog meer mensen. Die wilden allemaal melden dat ze aangekomen waren en weten waar hun plekje was.

Daan kon niet wachten. In de folder stonden prachtige foto’s van het zwembad en de hoge glijbanen.

‘Duurt het nog lang?’ vroeg hij na een tijdje.

‘Na deze mensen zijn we aan de beurt.’ Mama had papieren in haar handen en bladerde ze door.

Daan zuchtte. Hij hoopte dat hij meteen naar het zwembad mocht en niet moest wachten tot papa de tent had opgezet. Dan kon het nog wel even duren. Vorig jaar was papa halverwege toen hij hem weer moest afbreken omdat hij iets verkeerd had gedaan.

Daans aandacht werd getrokken door het geluid van een stuiterende bal achter zich. Hij draaide zich om en zag een blonde jongen met een Brazuca, de bal waarmee ook op het WK was gespeeld. Het jongetje had een dikke buik, bolle wangen en

een brilletje met een rond montuur.

Toen de jongen zag dat Daan naar hem keek, knikte hij naar hem. ‘Spreek je Nederlands?’

‘Ja.’ Daan voelde blijdschap. Het was altijd weer spannend of hij vriendjes zou vinden op vakantie. Tot nu toe was het altijd gelukt, maar je wist natuurlijk maar nooit.

‘Voetballen?’ vroeg de jongen.

Daan keek naar mama. ‘Mag het?’

De mensen die voor hen stonden, waren klaar, waardoor mama aan de beurt was. ‘Even wachten. Je moet eerst weten waar we staan. Straks kun je ons niet meer vinden.’

‘Zo meteen, goed?’ zei Daan tegen de jongen.

‘Eerst even ons plekje vinden.’

De jongen stuiterde weer een paar keer met de bal op de grond. De mensen die achter mama stonden, keken geërgerd in zijn richting.

‘Ik ben op het grote veld in het midden van het park. Kom daar maar naartoe.’

‘Oké.’

‘Ik heet Ricardo, trouwens,’ zei de jongen vlak voor hij de deur uit liep.

‘Ik ben Daan,’ zei Daan.

‘Dan zie ik je zo, Daan.’ Daarna liep Ricardo het gebouwtje uit.

Daan had nu nog meer zin in de vakantie.

Heerlijk weer, lekker zwemmen en hij had nu al een vriendje gevonden dat ook van voetballen hield.

Als dit geen supervakantie zou worden.

Tien minuten later zat Daan weer in de auto.

Zijn vader stuurde, door de bordjes met nummers te volgen, over de smalle paadjes naar hun plek.

Daar aangekomen, stapten ze uit. ‘Nou, dan gaan we eerst maar eens de tent opzetten,’ zei papa.

‘Help je even, Daan?’

Daan baalde. Hij had gehoopt dat hij meteen mocht gaan voetballen. Maar zijn moeder redde hem.

‘Kijk maar even in die blauwe sporttas. Daar zit een oude korte broek in en je sportschoenen.’

Ze knipoogde naar hem.

Opgelucht zocht Daan de spullen en trok ze aan.

‘Ik ga,’ riep hij naar zijn ouders, die al druk bezig waren met de tentstokken.

‘Even goed kijken waar we staan, Daan. Zodat je het weer terug kunt vinden,’ zei zijn moeder zonder op te kijken.

‘Oké,’ antwoordde Daan en hij rende bij de tent vandaan. Overal in het park stonden aanwijsbordjes. Daan kon de tekst niet lezen omdat die in het Frans was. Maar gelukkig stonden er tekeningen bij.

Op een ervan stond een voetballer. Daan begreep dat dat het bordje van het voetbalveld moest zijn.

Hij volgde die bordjes en even later stond hij aan de rand van een veld. Het was meer zand dan gras, maar er stonden aan beide kanten wel twee doelen met netten erin. Dat vond Daan supercool.

‘Hé,’ hoorde Daan en meteen zag hij Ricardo bij een van de doelen naar hem zwaaien. Hij rende naar hem toe.

Ricardo trapte de bal al door de lucht in Daans richting.

Daan nam hem aan door hem op zijn dijbeen te laten stuiten. En voor de bal de grond raakte, speelde hij hem weer terug.

‘Zo, dat zag er soepel uit.’ Daan keek achterom en zag drie jongens staan. Ze waren allemaal een kop groter dan hij. ‘Je kunt beter met ons gaan voetballen dan met hem.’ De jongen die tegen hem praatte, knikte in de richting van Ricardo.

‘Dan mag je ook in ons team meedoen bij het campingtoernooi.’

‘Campingtoernooi?’ Daan keek vragend.

‘Ja, woensdag is er een voetbaltoernooi.

Vijf tegen vijf op een klein veldje. Er hebben zich al

veel teams aangemeld.’ De jongen draaide zich om. ‘Geef die bal eens,’ commandeerde hij een van de anderen. Die gooide de bal naar hem. De jongen gooide de bal meteen door naar Daan. ‘Hou eens hoog?’

Daan hield met speels gemak de bal vijftien keer van de grond.

‘Jij mag bij ons meedoen,’ grinnikte de jongen.

‘En hij dan?’ Daan wees naar Ricardo, die met gebogen hoofd tegen een paal van het doel geleund stond.

De jongen schudde zijn hoofd. ‘Niet goed genoeg en veel te dik. We moeten natuurlijk wel winnen.’

Daan kneep zijn ogen half dicht. ‘Ik ben net aangekomen, dus ik denk er even over na, goed?’

De uitdrukking op het gezicht van de jongen verstarde. ‘Oké,’ sprak hij op norske toon.

‘Maar niet te lang.’ Meteen daarna draaide hij zich om en liep van het veldje af. ‘Kom, we gaan,’ zei hij tegen zijn vrienden.

Een leuk meisje

‘Wat zijn dat voor rare gasten?’ Daan keek ze na toen ze van het veldje wegliepen.

Ricardo haalde zijn schouders op.

‘Heel vervelende knullen. In het zwembad doen ze stom en hier op het veldje helemaal. Als zij hier voetballen, moet iedereen weg en pas als je je vader of moeder erbij hebt gehaald, houden ze op.’

‘Irritant,’ vond Daan.

‘En sinds bekend is dat er woensdag een toernooitje wordt gespeeld, proberen ze alle goede voetballers in hun team te krijgen,’ ging Ricardo verder.

Daan wenkte Ricardo om aan te geven dat hij de bal wilde hebben. ‘En zit jij al in een team?’

Ricardo gooide de bal. ‘Nee, ik ben alleen.

Hoe kom ik aan vijf of zes kinderen die met mij in een team willen?’

Daan wipte de bal omhoog en hield hem van de grond.

‘Nu zijn we met z’n tweeën. Moeten we er nog drie bij zoeken.’

‘Pff. Denk je dat die Paul dat toestaat?’

Iedereen die hier aankomt en goed kan voetballen, wordt door hem in zijn team opgenomen.’

Ricardo keek met bewondering naar de balbehandeling van Daan. ‘Als hij jou zo ziet voetballen, staat hij echt niet toe dat jij met een ander team meedoet.’

‘We zullen zien,’ zei Daan. ‘Ik bepaal nog altijd zelf met wie ik meedoe.’ Hij speelde de bal door de lucht naar Ricardo toe.

Die nam de bal op zijn bovenbeen aan en hield hem alleen met zijn rechtervoet van de grond.

Daarna speelde hij hem weer terug naar Daan en zo probeerden de jongens de bal zo lang mogelijk in de lucht te houden. Het lukte een paar keer om de bal drie keer heen en weer te spelen.

Daar waren ze zelf al heel tevreden over.

‘Hallo.’ Een meisjesstem zorgde ervoor dat de aandacht van de jongens zich verplaatste.

‘Hallo,’ zei Ricardo.

Daan moest zich eerst omdraaien en keek daarna in de ogen van het mooiste meisje dat hij ooit gezien had. Verlegen glimlachend kwam ze naar de jongens toe lopen. ‘Hoi,’ zei Daan.

‘Mag ik meedoen?’ vroeg het meisje.

Als antwoord rolde Daan de bal naar haar toe.

‘Ik ben Daan,’ zei hij. ‘En dit is Ricardo.’

Het meisje bracht de bal tot stilstand door hem onder haar voet te laten rollen. ‘Ik ben Daniëlle.’

Met de binnenkant van haar voet speelde ze de bal naar Ricardo.

Daan zag meteen dat dit niet de eerste keer was dat ze een bal raakte. ‘Zit je op voetbal?’

Daniëlle knikte.

‘Zullen we op doel gaan schieten?’ Ricardo wees naar het doel. ‘Ik ben keeper, dus ik ga wel op doel staan.’

Daan had even oogcontact met Daniëlle, die hem goedkeurend toeknikte. ‘Ben je hier al lang?’ vroeg hij.

‘Al een paar dagen,’ antwoordde Daniëlle.

‘We kwamen net aanrijden toen jullie uit het kantoortje kwamen. Ik zag jullie met een bal lopen en hoopte al dat jullie gingen voetballen.’

Ricardo was tussen de palen gaan staan en klapte

in zijn handen ten teken dat hij er klaar voor was.

‘Ga jij maar eerst.’ Daan rolde de bal naar Daniëlle toe.

Ze legde de bal goed en schoot hem ontspannen richting het doel.

Ricardo plukte de bal behendig onder de lat vandaan en gooide hem naar Daan.

Ook Daan trapte de bal soepel richting het doel.

Nadat ze zo een paar keer geschoten hadden, vroeg Ricardo of ze niet harder konden schieten.

Dat liet Daan zich geen twee keer zeggen.

Hij haalde vol uit en de bal knalde via de onderkant van de lat achter de doellijn.

‘Zo,’ reageerde Daniëlle verrast. ‘Jij kunt hard schieten.’

Daan grinnikte. ‘Bij mijn club noemen ze me Kief de goaltjesdief omdat ik zo vaak scoor.’

‘Kief? Waarom Kief?’

‘Mijn achternaam is Kiefsma, vandaar.’ Daan zag dat Daniëlle moest lachen. Het bezorgde hem kriebels in zijn buik. Dit had hij nog nooit meegemaakt.

Hij kon bijna zijn ogen niet van haar afhouden, zo mooi vond hij haar. Zeker als ze lachte.

Ze voetbalden nog even door. Daan wisselde een keer met Ricardo, zodat hij op doel stond.

Daniëlle deed niet onder voor de twee jongens.

Ze scoorde net zo vaak.

‘Hé, kijk daar eens. Ons talentje.’

‘Nee, hè?’ hoorde Daan Ricardo zeggen toen hij Paul en zijn vrienden het veldje op zag komen lopen. Hij kwam uit zijn doel en ging bij Ricardo staan.

Paul liep recht op Daniëlle af. Hij legde zijn arm om haar schouder. ‘Woensdag is er een campingtoernooi. Je zit toch wel bij ons in het team?’ Langzaam liep hij met Daniëlle richting de rand van het veld.

‘Ehm ...’ Daniëlle wist zich duidelijk geen raad met de situatie. Ze probeerde om te kijken naar de twee jongens met wie ze net gevoetbald had.

‘Weet ik niet.’

‘Wij zijn echt heel goed. En als je met ons meedoet, zit je meteen in het beste team. Dat wil toch iedereen?’ De andere twee jongens waren achter Paul en Daniëlle gaan lopen.

Daan keek even naar Ricardo. Die klemde zijn lippen op elkaar en haalde zijn schouders op. ‘Hé.’

Daan liep naar Paul toe. ‘Ze was met ons aan het voetballen.’

‘Nou en?’ Paul liet Daniëlle los. Hij nam een dreigende houding aan. ‘Vanaf nu voetbalt ze met ons.’

‘Misschien wil ze dat wel helemaal niet.’

Daan probeerde niet te laten merken dat hij was geschrokken van de reactie van Paul.

Paul deed een stap naar voren en pakte Daan bij de kraag van zijn T-shirt vast.